

J.D.  
Barrett

Het idee van een  
nieuw begin klinkt  
Zoë als muziek  
in de oren

Het  
lied  
van  
mij  
&  
jou

J.D. Barrett

Het lied van  
mij en jou

De Fontein

# 1

Op dit moment wordt iemand verliefd, krijgt iemand zijn eerste kus, heeft iemand voor het laatst ruzie, maakt iemand spaghetti bolognese, geniet iemand van het beste orgasme van zijn leven, treedt iemand in het huwelijk, gaat iemand dood, luistert iemand naar wat zijn favoriete song zal worden, huilt iemand, wordt iemand geboren. We worden allemaal zo in beslag genomen door ons eigen verhaal dat we vergeten dat we op verschillende momenten allemaal het merendeel van dezelfde dingen meemaken – ik noem het mijn versie van de familieberichten in de krant.

Als we wakker worden, vragen we ons allemaal af wat het nieuwe jaar ons zal brengen. Misschien zijn kalenders en nieuwjaarsdag daarom uitgevonden: om ons te helpen bij het in kaart brengen van het onbekende terrein van onze toekomst.

Een vriendin van me, die lifecoach is, haalt vaak een Harvard-onderzoek aan – volgens mij van tientallen jaren geleden – waaruit blijkt dat van een zeer kleine, waanzinnig intelligente en bevoorrechte groep afgestudeerden aan Harvard een nog veel kleinere groep succesvol was (aan wat voor criteria succes dan ook moest voldoen), en dit waren de mensen die zich ‘doelen’ hadden gesteld. Nóg succesvoller waren de mensen die zich niet alleen een doel hadden gesteld, maar dat doel ook daadwerkelijk hadden bereikt.

En dan heb je alle anderen: wij. De stuntelaars. Mensen die op nieuwjaarsdag wakker worden en terugdenken aan wat de vorige avond nog een spannend voornemen leek te zijn, maar nu, op 1 januari in de meedogenloos hete Australische zon, beseffen dat het alleen maar gedoe is – weer iets om aan je to-dolijstje toe te voegen.

Ik doe niet aan goede voornemens. Ik geloof meer in het uitgangspunt: De mens maakt plannen en God (wie dat dan ook is) lacht je uit. Wat is trouwens het verschil tussen een droom en een doel en een plan? Afgezien van de logistiek.

Het is 1 januari 2017, en in tegenstelling tot de meeste mensen met dezelfde postcode – ik woon in Ben Buckler, op het puntje van het kleine schiereiland bij North Bondi Beach – ben ik niet met een kater wakker geworden. Mijn oudejaarsavond was tam, voor de vijfde keer op rij, want ik ben al voor het vijfde jaar op rij zo'n vrouw die verliefd is op een man die ze niet kan krijgen – een eeuwenoud cliché.

Houd maar een preek, schud je hoofd, je mag ook afkeurend mompelen. Ga je gang. Ik betwijfel of het iets zal veranderen. Tot nu toe heeft niets geholpen.

O, en wacht, het wordt nog erger. Hij is al heel lang samen met dezelfde partner, de moeder van zijn zoon. Ja, ik weet het, ik weet het, ik wéét het. Maar er is nóg meer. Ze heeft een chronische ziekte met een naam die niemand kan onthouden. Hij is de baas van de afdeling Spoedeisende Hulp en heeft een verlosserscomplex.

En dit is nooit mijn bedoeling geweest. Is het allemaal gebeurd en doorgegaan omdat ik geen plan had? Omdat het niet op mijn to-dolijst stond om verliefd te worden op en te trouwen met een alleenstaande man? Mijn beste vriendin, Lexie, zou die vraag met ja beantwoorden. Ze maakt graag plannen en lijstjes, en vindt het fijn om dingen af te vinken, vooral als ze heterovrouwen met biseksuele neigingen tot regelrechte lesbiennes kan bekeren. Lexie is tv-producent en is er goed in om haar zin te krijgen. Dat bereik je volgens haar door gewoon hardop te zeggen wat je wil, zoals haar recente Facebook-

post waarin ze éénbenige jockeys oproept om mee te doen aan een realityshow die ze aan het voorbereiden is. Lexie is recht voor z'n raap. Ik ben niet zo openhartig, en volgens haar verklaart dit grotendeels waarom ik al jaren geen spetterende oudejaarsavond meer heb gehad. Wanneer is het, en met 'het' bedoel ik Ross en mij – ik aarzel om ons 'we' te noemen – van een maand naar vijf jaar gegaan? Ik was negenentwintig en ben nu vierendertig. Wanneer is dat gebeurd? In de tussenfase, vermoed ik. Eerst was ik smoorverliefd, toen is er een tijd geweest dat ik deed alsof ik niet wachtte en nu wacht ik nog steeds.

Het is verrekte vervelend om de man te ontmoeten die voor jouw gevoel de Ware is en dan te ontdekken dat je niet met hem samen kunt zijn omdat er een levensgroot obstakel in de weg zit. Mensen die aan Harvard hebben gestudeerd zouden snel uitrekenen hoe groot de kans is dat het goed komt, en dan heel hard wegrennen. Dat geldt trouwens voor de meeste mensen, vooral voor vrouwen die hetzelfde hebben meegemaakt als ik en er al dan niet onbeschadigd uit zijn gekomen. Waarom houdt iemand – ik – het zo lang vol? Het heeft veel met verliefdheid te maken. En vergeet mijn koppige hart niet, dat blijft fluisteren dat ik moet wachten, dat ik de hoop niet moet opgeven... dat me plaagt met de belofte dat het goed zal komen. Dagen worden weken, weken rijgen zich aaneen tot maanden en vermenigvuldigen zich stilletjes tot jaren. Tegen beter weten in blijf ik hopen. Maar de feiten zijn kil en hard: er is weer een nieuw jaar begonnen en dat hebben we niet samen ingeluid. Hij werkte, dat is waar. Maar hij geeft zich elk jaar vrijwillig op voor dié dienst zodat hij niet hoeft te kiezen tussen het leven dat hij heeft en het leven dat hij graag zou willen. Hij zegt tenminste dat hij graag een ander leven zou willen.

En toch is het niet goed gekomen. Mijn voornemen voor dit jaar is dat ik niet nog een jaar/maand/week/dag voorbij zal laten gaan zonder te weten of Ross echt voor mij kiest of niet.

Gelukkig is er een goede reden voor mijn oorverdovend stille jaarwisseling: ik heb werk te doen. Ik laad mijn harp in de Mini en rijd weg over Military Road, langs alle brakke feestvierders die aan het nieuwe jaar beginnen, of het oude jaar wegwassen, met een verfrissende duik in de Bondische golven.

Ik heb al heel vroeg gezwommen, om de massa voor te zijn. Elke ochtend ga ik naar de oude scheepshelling op een minuutje lopen van mijn huis en zwaai ik naar de vissers en de man die bijna elke nacht zijn tent opzet onder de rotsen en dus zowat het mooiste uitzicht van de wereld heeft.

Er is een plek die Flat Rock heet, een enorme platte rots waar inkomende golven ritmisch tegenaan spoelen, een uitnodiging om in zee te duiken en te genieten. Het is daarvandaan maar een klein eindje zwemmen naar de scheepshelling, of, als ik genoeg tijd heb, naar het strand. Ik kan me niet voorstellen dat ik ooit ver bij de oceaan vandaan zal wonen. Je bent een zeemens of je bent het niet. Ik heb zo ongeveer zwemvliezen tussen mijn tenen.

Mijn werk verloopt rustig. Er zijn niet veel mensen die op nieuwjaarsdag op bezoek gaan in een hospice. Op de een of andere manier botst dat met het idee van een nieuw jaar; het oude tij, de mensen die er straks niet meer zijn. En toch heb ik ervaren dat deze mensen meer van het leven weten dan de strandgangers op North Bondi Beach.

Een existentiële deadline is met niets te vergelijken – je waarneemingsvermogen wordt scherper, niets maakt je zo helder en eerlijk.

Ik ben muzikaal thanatoloog (probeer dat maar eens snel te zeggen als je drie espresso-martini's ophebt). Thanatologie komt uit het Grieks en betekent 'de bestudering van het sterven'. Een muzikaal thanatoloog is dus iemand die muziek speelt om de reis naar de dood te verzachten en te versoepelen. Je zou ook kunnen zeggen dat ik slaapliedjes speel. Ja, het is een bizarre baan. Maar mij bevalt het.

Ik ben mijn carrière begonnen als concertharpist, nadat ik mijn

studie aan het Sydney Conservatorium had afgerond. Ik speelde op mijn eenentwintigste bij het Chicago Symphony Orchestra, en daarna in Melbourne en Sydney. Ik was zes jaar geleden net begonnen bij het London Symphony Orchestra toen het gebeurde.

Ik was halverwege Saint-Saëns' *Fantaisie*. Een paar dagen daarvoor had ik het uitgemaakt met de hoboïst, maar daar lag het niet aan. Het was een vrouw in het publiek die een dubbelganger van mijn moeder was. Zou zijn geweest als mijn moeder nog had geleefd, bedoel ik. Ze overleed toen ik vijf was. Haar haar, de manier waarop ze haar hoofd schuin hield, haar glimlachje – ik was niet overstuur, of het voelde in elk geval niet zo, maar ik kreeg geen lucht meer, ik wist niet meer waar ik was, en de hele zaal kwam op me af.

Ik stortte in en werd naar het ziekenhuis gebracht, waar ze allerlei onderzoeken deden. De diagnose: een kolossale angstaanval. En zo is het begonnen. Sindsdien kan ik me er, ondanks diverse therapeuten en talloze wonderbehandelingen, niet toe zetten om op te treden of voor meer dan een handvol mensen te spelen. Ik heb wel in opnamestudio's gespeeld, maar dat is niet hetzelfde. Toen ik dan ook een artikel las over muzikale thanatologie voelde ik me om egoïstische redenen aangesproken. Ik kon voor een kleine groep spelen en dat deed ik als therapie, als bijkomstigheid, om te helpen, niet om applaus te oogsten.

Ik zit aan het bed van een patiënt en speel op mijn harp. En ja, ik doe verzoeknummers, alles van Bach tot Bon Jovi. En soms improviseer ik.

Vandaag haal ik mijn harp uit de Mini. De harp heeft wiertjes zodat ik er niet mee hoeft te zeulen, hoewel ik nog steeds een wonderlijke verschijning ben. Ik heb lang blond krulhaar en als ik wit draag raken mensen soms in de war. Als nieuwe patiënten me voor het eerst zien aankomen door de gang roepen ze weleens: 'O god, ik ben er toch nog niet, hè?' Andere mensen, vooral als ze erg veel pijn hebben, zeggen: 'Ben ik er al?'

‘Wat bezielt jou om vandaag te komen?’ Receptioniste Waverly is geen fan van harpspel en ook niet van mij. Ze is drieëntwintig en leeft in een sterrenstelsel dat lichtjaren is verwijderd van aardse beslommeringen zoals leeftijd, ouderdom, ziekte, sterfelijkheid en klassieke muziek.

Ik haal mijn schouders op. ‘June vindt het vast fijn om naar muziek te luisteren. Het is ook voor hen nieuwjaarsdag.’

‘Hun laatste,’ mompelt Waverly, en ze pakt haar iPhone, ongetwijfeld om de schade van de wilde nacht op te nemen en een hoognodige selfie van ‘Waverly aan het werk met een kater’ de wereld in te sturen.

Ik druk op het knopje van de lift en ga naar de tweede verdieping.

Terwijl ik mijn harp uit de lift manoeuvreer, bedenk ik dat dit het oudste instrument van de wereld is. Het is voortgekomen uit de jachtboog. Net als de pijl die met de boog wordt afgeschoten, kan een harp je hart doorboren.

Iedereen heeft zich waarschijnlijk weleens afgevraagd (vaak als middelbare scholier) welke muziek je zou kiezen voor je uitvaart. Maar er zijn niet veel mensen die stilstaan bij de muziek die ze als voorbereiding op hun levenseinde zouden willen horen. Niet dat ik alleen op het beslissende moment speel. Palliatieve zorg draait niet altijd alleen om de laatste drie dagen van het leven. In het hospice waar ik werk lopen mensen in en uit, vooral patiënten met een chronische terminale ziekte, en er is ook een herstelafdeling, die de meeste mensen verlaten om aan een volgend hoofdstuk van hun leven te beginnen.

Het is wel vaak voorgekomen dat ik tijdens een levenseinde heb gespeeld, en daar heb ik van geleerd dat er evenveel manieren zijn om te sterven als om geboren te worden. Elk einde is uniek. Soms slapen mensen stilletjes in, soms is het einde een opluchting, soms gaat het moeizaam – de strijd om de laatste ademtocht blijft me dan heel lang bij. Soms is de dood intens verdrietig, andere keren een bijna bovenaardse ervaring.



June ligt met haar ogen dicht in bed.

‘Je hoort hier vandaag niet te zijn. Ga lekker ergens een cocktail drinken.’ Ze weet altijd dat ik het ben.

‘Dat doe ik later vandaag, June. “Clair de Lune”?’ vraag ik als ik ga zitten, de hoes van mijn harp trek en een paar noten tokkel.

‘Met je aanbidder? Waar gaan jullie naartoe? Ik wil alles weten.’

June is vijfennegentig, heeft in de Tweede Wereldoorlog als verpleegster gewerkt en de verschrikkingen overleefd. Daarvoor was ze ballerina en trad ze onder meer op in het Royal Opera House in Londen. Ze is even gracieus als Audrey Hepburn. Haar gave huid is nu bijna doorschijnend, met hier en daar paarse vlekjes als gevolg van de medicatie. Ze draagt haar zijdeachtige witte haar in een Franse vlecht en haar zijden nachtjapon is afgezet met antiek kant. Om haar heen staan foto’s van haar familie en ook een van haar als ballerina.

‘We gaan naar de openluchtbioscoop bij Lady Macquarie’s Chair. Het scherm komt omhoog uit het water.’

‘Fantastisch. En het is zo’n mooie dag. Een nieuw jaar.’

‘Gelukkig nieuwjaar, June.’

June grinnikt zacht. ‘Ik dacht dat ik het niet zou halen, maar het is toch gelukt.’

‘Daar ben ik blij om.’ Dat is ook echt waar. June is bijzonder, iemand met een zuivere visie. Ik voelde het al toen ik haar voor het eerst ontmoette, nu bijna een jaar geleden. Ze is een vriendin geworden, en ik ervaar het als het hoogtepunt van mijn dag om naar haar verhalen te luisteren en te zien dat ze glimlacht als ik speel.

‘Ik ook. De kinderen zijn in Perth en mijn kleindochter is nog steeds in de States, dus ik moet nog even blijven. Je weet hoe duur de vluchten zijn in deze tijd van het jaar; een begrafenis zou slecht uitkomen.’ Ze zegt het met een meisjesachtige onschuld waar vette ironie in doorklinkt.

Ik lach.

‘Vertel me eens over je aanbieder. Hij zal zijn handen wel dichtknijpen met zo’n mooie jongedame als jij. Al die krullen.’

Was het maar waar! Ik praat niet graag over de onfrisse details van mijn stiekeme relatie met Ross, ik schaam me rot.

‘Hij maakt me aan het lachen.’

‘Dat klinkt goed.’ Ze doet haar ogen open en bestudeert aandachtig mijn gezicht. ‘Zolang hij je niet ook te vaak aan het huilen maakt. Soms gaat dat hand in hand.’

Ik glimlach alleen, en ze geeft me een kloppje op mijn hand. ‘Het is later dan je denkt, Zoë.’

Dat is de bittere pil die ik moet slikken. Het is later dan ik denk, en nu is er weer een heel jaar voorbij. Ik kan niet nog een keer 365 dagen wachten. Ik moet iets tegen Ross zeggen... Vandaag nog.

‘Nu ga ik fijn voor je spelen, dan kun je uitrusten.’

‘Ik doe niets anders dan uitrusten, uitrusten, uitrusten. Speel iets van Rodrigo – het *Concierto de Aranjuez*. Kan dat op harp?’

Gelukkig heb ik dit eerder voor haar gespeeld, of in elk geval geprobeerd. Dat werd echter een ramp en dus heb ik er later thuis mijn eigen versie van geschreven. Het is het bekendste werk van de Spaanse componist Rodrigo: een ode aan de natuur en hoofse dansen en de uitbundigheid van zijn eigen huwelijksreis. Maar ook het verdriet over een miskraam klinkt erin door. Ondanks de pijn is het een triomfantelijk muziekstuk. En het is perfect voor het begin van een nieuw jaar.

Ik speel, en June glimlacht en beweegt haar handen als een sierlijke ballerina.

‘Ja.’ Ze grijnst breed als ik klaar ben, hoewel ze haar ogen dichthoudt. ‘Zo is ware liefde. Altijd.’

‘Was het ware liefde tussen jou en je man?’ vraag ik.

June denkt er even over na en krijgt een mijmerende uitdrukking op haar gezicht. ‘Voordat ik trouwde ben ik verliefd geweest. Mijn grote liefde. Mijn man was een schat, een trouwe echtgenoot en een

liefhebbende vader, en we hadden een goed huwelijk. Maar hij was meer Vaughan Williams dan Rodrigo. Sterk en stabiel. Knap maar met minder vuur.'

De uitdrukking op June's gezicht, de glimlach om haar lippen, maakt me nieuwsgierig naar die andere liefde, dat vuur. Ik kan aan haar zien hoe diep haar gevoelens waren. Mijn vingers strijken al over de snaren als ik mezelf een vraag hoor stellen.

'Ben je nog steeds bevriend met die grote liefde?' Ik beseef hoe onwaarschijnlijk dat is; June is vijfennegentig.

'O, lieve schat, ik heb hem al vijfenzeventig jaar niet gezien. Maar ik herinner me hem als de dag van gisteren. Vooral als ik naar jou luister.'

'Hoe heette hij?'

Ik kan zien dat June in haar geheugen graaft, teruggaat naar een plek waar ik nooit ben geweest.

'Nu wil ik graag slapen.'

Ik voel me schuldig omdat ik haar te veel vragen heb gesteld, maar dan knijpt ze in mijn hand en glimlacht, de belofte dat ze geheimen met me zal delen. Ik reageer met een hoopvolle grijns. Sommige mensen kunnen zien met hun ogen dicht.

Ik ga staan en rol mijn harp naar de deur.

'Clem. Hij heette Clemency Lang. Dag, liefje. Geniet van de sterren.'

Ik loop weg, in gedachten bij Clemency Lang. Denkt hij ook aan June? Vijfenzeventig jaar is heel erg lang.

Daarna speel ik voor Reg, een heel ander verhaal. Reg zit recht overeind in bed en zijn vingers vliegen behendig over het toetsenbord van zijn laptop. Zijn neus en wangen hebben de dieprode gloed van een levensgenieter en liefhebber van rode wijn. Ik vroeg hem een keer hoe oud hij was, en hij antwoordde dat hij in de 'verrukkelijke nadagen' van het leven was. Ik denk dat hij in de zeventig is. Hij draagt graag stoere korte broeken en geruite hemden. Reg herstelt van een driedubbele bypass en een heupoperatie. Hij is schaamte-

loos, en waarschuwd me bij onze eerste kennismaking dat hij weinig opheeft met muziek, behalve dat hij het Australische volkslied kan boeren. Ik speelde het voor hem. Hij had gelijk, miste geen enkele maat. Nu speel ik het bij elk bezoek als opwarmertje.

‘Ik kan “Waltzing Matilda” zingen uit mijn poepgat,’ vertelt hij me. ‘Wil je het proberen?’

‘Vandaag niet. Kun je ook iets zingen zonder te boeren of winden te laten?’

Hij maakt een wegwuivend gebaar. ‘Geef mij maar een potje poker. Kun je kaarten?’

Ik speel een frivole Hongaarse polka waar je moeilijk bij kunt stilzitten.

‘Niet wat ik in gedachten had, maar vooruit. Je hebt zeker geen harmonica, hè? Die past beter bij me dan dat zoete getokkel.’

Ik beloof dat ik de volgende dag een spel kaarten mee zal nemen. Zover ik weet ben ik zijn enige bezoeker, al zit hij naar eigen zeggen voortdurend op Skype met zijn vele ‘vrienden’.

Er staan nog een paar andere patiënten op mijn lijstje: Clara, die dwars door mijn hele bezoek heen slaapt; Pedro, die dol is op ‘La Cucaracha’ en het me drie keer laat spelen. Hij zingt mee. Zijn vrouw en het verplegend personeel hebben me verteld dat hij alleen dan zijn mond opendoet. Als laatste ga ik langs bij Kip, die wordt omringd door ruziënde familieleden. Ze houden op als ik binnenkom. Ik speel Mozart, in de hoop dat ze er allemaal rustiger van worden.

De dood haalt in elke familiedynamiek het beste en het slechtste naar boven. Ze maken overal ruzie over: wiens beurt het is om de pyjama’s te wassen, wie wanneer op bezoek gaat, wie het meeste geld erft... Ik heb meegemaakt dat jaloersmakend ideale families ont-ploffen en uit elkaar scheuren als een van de leden aan de rand van het graf staat.

Als ik naar buiten kom uit het hospice zie ik een van Kips klein-

kinderen, Billy. Hij is elf, met puntige ellebogen en te veel tanden. Onder zijn arm houdt hij een skateboard, en hij huilt.

‘Ik mocht van de zuster niet aan opa laten zien hoe goed ik kan skateboarden. Toen begon mijn moeder op me te schelden. Toen ging oom Dave schelden tegen mijn moeder... en toen zat iedereen te schelden.’

Ik probeer hem te kalmeren. ‘Ik durf te wedden dat hij je heel graag zou willen zien skateboarden.’

‘Dat ding met mijn opa. Dat is onreparabel, hè?’ Bily bestudeert het asfalt.

*Onreparabel*, wat een mooi woord.

‘Een beetje wel, ja.’ Kips huid is de afgelopen dagen erg bleek, en ik weet dat hij niet lang meer heeft. ‘Ik vind het heel naar voor je,’ voeg ik eraan toe. ‘Hij heeft het altijd over je. Laat mij eens zien wat je je opa wilt laten zien.’

Billy aarzelt, kijkt nog steeds strak omlaag, maar dan zet hij zijn skateboard neer en doet hij tic-tacs en andere trucs waarvan ik de namen niet weet. Hij is goed. Het kleurige skateboard glimt als nieuw; waarschijnlijk was het een kerstcadeau.

‘Ik wou dat hij kon komen kijken,’ zegt hij terwijl hij langs me zoeft.

‘Ik ook. Ik ga hem vertellen hoe goed je bent.’ Ik verbaas me over zijn evenwicht en veerkracht.

Terwijl Billy blijft skaten haal ik de hoes van mijn harp, en speel een paar maten van Coldplays “Clocks”. Hij herkent het nummer en past zijn ritme aan. Ik kan me hem slalommend op de scheepshelling van Bondi voorstellen, of wat je dan ook doet op een skateboard.

‘Opa is mijn FPVDW,’ vertrouwt hij me toe.

‘FPVDW?’ herhaal ik, want ik begrijp de afkorting niet.

‘Favoriete Persoon Van De Wereld,’ legt hij uit. ‘Dat weet toch iedereen. Wie is de jouwe?’

Mijn handen strijken over de snaren. ‘O, een vriend van me. Ik

heb zo met hem afgesproken. Ik moet maar eens gaan.’ Bij de gedachte aan Ross gaat er een golf adrenaline door me heen waar mijn handpalmen van gaan tintelen. Ross en mijn goede voornemen.

Billy grijnst ondeugend. ‘Is hij gewoon een vriend of je vaste vriend?’

Waarom maken kinderen altijd van die rake opmerkingen?

‘Dat weet ik eigenlijk niet,’ zeg ik ontwijkend... voor ons allebei.

‘Klinkt stom.’ Billy haalt zijn schouders op, trekt een gek gezicht en lacht zijn aandoenlijke glimlach. Weer raak.

‘Ja... wel een beetje.’

‘Hij mag niet meedoen. Wie komt er daarna?’

‘Dan zou ik moeten kiezen tussen mijn beste vriendin, Lexie, en mijn broer, Tom. Hij surft.’ Ik weet dat Billy daarvan onder de indruk zal zijn.

‘Cool.’ Hij doet weer andere tricks op zijn skateboard. Ik probeer te bedenken hoe ik hem en Kip kan helpen.

‘Billy, kun je hier volgende week een keer ’s ochtends heel vroeg zijn? Om halfzes?’ vraag ik hoopvol.

‘Krijg ik op m’n kop?’

‘Nee, joh. Ik heb een idee. Ik zal je moeder bellen om te vragen of ze je een keer hier kan afzetten. Gewoon voor een paar uurtjes.’

‘Waarvoor?’

‘Dat is geheim. Je moet me vertrouwen.’

Billy geeft me het nummer van zijn moeder. Ze wonen in Surry Hills, dus dat is niet te veel gevraagd, niet als het helpt. Hij zwaait en maakt een gecompliceerde draai als ik wegloop.

## 2

De botanische tuinen baden in de gloed van de late namiddagzon als ik mijn auto parkeer en door de oude vijgenbomen en varens naar het koele water loop, waar ik met hem heb afgesproken. Een glas bubbels. Zonsondergang. Een klassieke film in een majestueuze setting. Een avond met de man van wie ik hou. Hand in hand in het donker. Het perfecte begin van het nieuwe jaar.

Mijn telefoon gaat. Het is Ross.

‘Ben je er al?’ Onder het lopen kijk ik om me heen. Het blijft even stil.

‘Werk was vannacht een gekkenhuis. Het leek wel of de straatdealers crystal meth in de uitverkoop hadden gedaan.’ Op de achtergrond hoor ik de piepjes en pingen van het ziekenhuis.

‘Je bent nog aan het werk,’ zeg ik. ‘Je klinkt moe.’

‘Ik ben kapot,’ antwoordt hij.

‘Hoe eerder je hier bent hoe beter.’ Nu al hoor ik hoe hol mijn hoop klinkt.

Weer een stilte.

‘Jenie moet naar het ziekenhuis voor een nieuwe transfusie.’

‘Vanavond?’ vraag ik, hoewel ik het antwoord al weet.

‘Ja. Ze doet haar best om het vol te houden, maar het gaat niet goed,’ voegt hij er op zachte toon aan toe.

‘Shit.’ Ik hoor het nieuws en de toon.

‘Het spijt me, engel. Ik kan niet komen.’

Het is weer eens zover, de no-winsituatie. Wie ben ik om te zeggen dat hij niet bij zijn partner mag zijn als ze een bloedtransfusie krijgt? Het erge is dat ik zo gemeen ben om Jeanies timing te wantrouwen. Ik weet gewoon hoe het gaat. Telkens als ze voelt dat Ross zich terugtrekt, dat hij op een breuk aanstuurt, zweeft zij opeens op het randje van de dood en heeft ze fulltime een mantelzorger nodig: hem.

Ik wil dat Jeanie gezond en sterk is, dat zij en Ross elkaar het beste wensen, de opvoeding van hun leuke zoon verdelen en doorgaan met hun leven. Apart.

Maar nee. Weer een jaar dat begint met Jeanie die mijn leven bepaalt.

‘Kun je iemand anders vragen?’ oppert hij.

‘Ja, hoor,’ zeg ik toonloos. *De avond van nieuwjaarsdag. Wie kan ik porren?*

‘Ik weet dat je genoeg vrienden hebt. Ik wil heel graag bij je zijn. Dat weet je, hè?’ Het is een retorische vraag.

Ik knik tegen de telefoon. ‘Laat me weten hoe het gaat.’

‘Ik zie je morgen op het werk. Gelukkig nieuwjaar, liefje.’ Hij hangt op.

Ik kijk naar de vrolijke groepjes die omlaag lopen naar het water, met de stelling voor het scherm erboven.

Alweer alleen... uiteraard.

Lexie zit naast me in een strakke spijkerbroek, een mouwloos designershirt, en laarsjes met een open neus waar haar zwart gelakte teenagels uit steken. Ze houdt van dure en gewaagde kleren. Altijd een spijkerbroek. Altijd cool, alsof ze is weggelopen uit een modeblad. Ik ben in het wit van mijn werk, een vintage katoenen jurk die ik op de markt in Bondi heb gekocht en speciaal voor deze gelegenheid heb



bewaard. Samen zijn we net een schaakbord. Een fles wijn staat tussen ons in terwijl het scherm op magistrale wijze zijn entree maakt, omhoogkomt uit het saffierblauwe water met het Opera House en de brug op de achtergrond. Een spectaculairder decor is nauwelijks denkbaar. Een enthousiast applaus stijgt op. Lexie houdt haar zonnebril op, al is de zon al onder zeil. Heel anders dan ik is zij tot vijf uur 's ochtends op een feestje bij vrienden gebleven, en heeft ze vandaag vaak gezwommen en veel kokoswater gedronken om te herstellen. Ze neemt voorzichtige slokjes wijn.

‘Fijn dat je bent gekomen.’ Ik hef mijn glas.

‘Ik ben blij dat je het nieuwe jaar met mij begint en niet met Mister Slappe Lul,’ zegt ze als we klinken.

In Lexies ogen is zo ongeveer elke man een slappe lul, maar Ross staat op nummer één.

‘Hij had een goede reden om af te zeggen,’ pareer ik.

‘Of kwam het hem gewoon niet uit?’ peinst Lexie.

Ik drink mijn glas leeg en schenk nog een keer in. Het programma begint.

‘Wat is je goede voornemen?’ fluistert Lexie.

‘Ik twijfel nog,’ zeg ik om tijd te rekken. ‘Ik geef mezelf tot het Chinees nieuwjaar om een beslissing te nemen. Jij?’

Ze knikt en kijkt me recht en strak aan terwijl ze antwoord geeft. ‘Ik ga op zoek naar een leuk meisje, en dan wil ik settelen en een kind krijgen en een kruidentuin aanleggen.’

Ze houdt de ernstige uitdrukking nog even vast, en dan barsten we allebei in lachen uit. Lexie houdt ervan om met vrouwen naar bed te gaan, met heel veel vrouwen. Monogamie is haar een gruwel.

‘Dan breek je Toms hart,’ zeg ik.

Mijn broer Tom is al jaren verliefd op Lexie, zo ongeveer vanaf de dag dat ik haar op mijn achtste een keer meenam van school om te komen spelen. Lexie was toen al een typische tomboy, en ik had met niemand zo vaak de slappe lach als met haar. Nog steeds. Tom was

tien en begon haar meteen te plagen, als blijk van zijn bewondering. Ze gooide iets naar hem, een schoen geloof ik, raakte hem tegen zijn hoofd en bracht het op hol. Tom heeft haar door de jaren heen diverse keren geprobeerd te versieren, en ze vielen een paar keer op hetzelfde meisje. Het is één keer voorgekomen dat Lexie een vriendinnetje van Tom heeft verleid. Hij vergaf het haar, waarschijnlijk omdat hij bleef fantaseren over het triootje dat ze hem bij wijze van troost in het vooruitzicht stelde. Dat triootje is er natuurlijk nooit van gekomen, maar hij blijft dromen van de mogelijkheid, wat ik als zijn kleine zusje een behoorlijk schokkende gedachte vind. Ieuw.

‘Hij mag bruidsmisje zijn,’ zegt Lexie.

‘Maar ik ben de belangrijkste, toch?’

‘Zolang je Slappe Hap niet meeneemt als je date.’

‘Tegen die tijd is hij misschien wel mijn betere helft,’ betoog ik timide.

‘Ik geloof er niks van.’ Lexie doet niet aan timide.

‘Maar het zou toch kunnen?’ probeer ik nog.

Lexie buigt haar hoofd, trekt haar wenkbrouwen op en kijkt me over de rand van haar zonnebril aan. ‘Schat, als dat gebeurt mag hij komen, maar ik nodig hem niet uit voor het feest,’ zegt ze beslist.

‘Deal. Laten we eens kijken of je toekomstige bruid er is.’

Snel scannen we het publiek. Dat hebben we in onze lange vriendschap al heel vaak gedaan, in diverse parken, disco’s, theaterfoyers, pubs, zwembaden, yogascholen, terminals van luchthavens, galeries, wachtkamers, ziekenhuisgangen, restaurants en supermarkten, op bushaltes en stranden. Lexie is opeens gefixeerd.

‘Zij, daar drie rijen bij ons vandaan. Met het rossige haar.’

Lexie heeft een zwak voor rossig haar. Zelf heeft ze een glanzende zwarte bob met pony, en dankzij haar Sri Lankaanse afkomst is haar huid prachtig koffiekleurig. Mannen worden wild van haar, maar zij heeft alleen oog voor de meest meisjesachtige meisjes. Ik ben ook meisjesachtig, maar wij zijn net zusjes. Na een groot feest in North

Bondi, toen we begin twintig waren, hebben we een keer gezoend. Het was verschrikkelijk. Ik ben weggevlucht en heb me drie dagen voor haar verborgen gehouden, totdat ze langskwam, op het voeteneinde van mijn bed ging zitten en me vertelde dat het voor haar ook als incest voelde, en dat ik een *gay vibe* van ver beneden het vriespunt heb. Toen hielden we een kussengevecht en was alles weer bij het oude. Sindsdien zijn we bijna onafscheidelijk.

Ik bekijk de potentiële bruid. ‘Ze draagt een trouwring en tongt met een man.’

‘Nog wel...’ peinst Lexie. Ik zei het al, Lexie houdt van een uitdaging. Als je bedenkt dat ik verliefd ben op Mister Onbeschikbaar en dat mijn broer verliefd is op Lexie, geldt dat vermoedelijk voor ons allemaal.

‘Ik denk dat ik weet wat jouw goede voornemen is.’ Lexie kijkt me streng aan, als de producer die laat weten dat je wordt ontslagen als je je niet aan het budget houdt. ‘Je moet weer in het zadel. Je bent veel te goed om niet in het openbaar op te treden. Het is de hoogste tijd.’

‘Het is te laat, en ik ben te oud,’ protesteer ik. Maar ik mis het wel, spelen met een orkest, deel uitmaken van zo’n groot geheel, samen een sound creëren waar een heel publiek van in vervoering raakt.

‘Nietes. Je bent gewoon een schijterd.’

‘Ik zal erover nadenken,’ antwoord ik op een toon die geen tegenspraak duldt. Lexie noemt dat ‘dichtklappen’. Dat gebeurt als mensen dingen tegen me zeggen die ik niet wil horen, of als ik me er geen raad mee weet. Ik wou dat het niet zo was.

De hoofdfilm begint, *Roman Holiday*, een verrukkelijke romantische komedie over twee mensen die niet krijgen wat en wie ze willen maar veel van elkaar kunnen leren. Het script was geschreven door iemand die destijds op de zwarte lijst stond, dus gebruikte hij de naam van een vriend, en die won vervolgens een Oscar. Ik weet niet precies welke les we daarvan kunnen leren, maar het is een genot om

Gregory Peck en Audrey Hepburn door Rome te zien scheuren. Op eens verlang ik heel erg naar Rome... en naar Ross.

Na afloop slaakt het publiek een collectieve zucht van verlangen. Het scherm hangt als een wit schildersdoek boven het water, het zeil van een schip. Lexie en ik schuifelen met de menigte mee door het hek naar buiten, en dan zie ik hem.

‘Zoë!’ Hij zwaait naar ons.

Het is Ross, licht verfromfaaid. Hij lacht zoals alleen hij dat kan en heeft een picknickmand in zijn hand.

Lexie kreunt als we naar hem toe lopen.

Ross is lang en steekt met kop en schouders boven iedereen uit. Het is een knappe man, zo iemand die steeds aantrekkelijker wordt naarmate je langer met hem samen bent. Hij is onweerstaanbaar, hypnotiseert iedereen in zijn omgeving. Hij ruikt naar citrus met een vleugje chili, zijn huid is oneerlijk gebruid, zijn ogen zijn safierblauw en nodigen je uit om al je kwaaltjes en problemen te spuien. Of hebben alle dokters dat? Ross is bijna vijftig, maar heeft de lichaamsbouw van een veel jongere man. Hij is gezegend met uitmuntende genen en een gezonde stofwisseling. Hij houdt er niet van om stil te zitten. Hij zwaait uitnodigend met de picknickmand, zijn sterke hand om het handvat geklemd op een manier die me jaloers maakt op de mand.

‘Kan ik jullie verleiden met een slaapmutsje?’ Hij vraagt het alsof hij de portier is van een vijfsterrenhotel en wij zijn favoriete gasten zijn.

‘Ik ben weg,’ kondigt Lexie toonloos aan. ‘Ik moet nog herstellen van het herstel. Veel plezier, jongens. Doe niets... o wacht dat doen jullie al... Doei!

Ze geeft me een kus en kijkt me streng waarschuwend aan, loopt dan snel naar haar fout geparkeerde motor.

Ross pakt mijn hand. ‘Is dit oké?’ vraagt hij.

Ja, het is oké... maar het zou fijner zijn geweest als we samen naar

de film hadden gekeken en hij mijn officiële partner was geweest. Ik knik kort. We lopen naar een rustig plekje aan de waterkant. Na alle drukte en opwinding bij het vuurwerk van gisteravond is het hier nu rustig en stil – het voelt alsof zelfs de brug vroeg naar bed wil. Ross trekt me zacht omlaag om te gaan zitten.

‘Hoe gaat het met Jeanie?’ vraag ik, stommeling die ik ben.

Hij doet iets tussen ja knikken en nee schudden in; hij lijkt net een Indiase goeroe. Hij haalt een fles Bollinger en twee glazen uit de mand, de kristallen champagneglazen uit zijn kamer in het ziekenhuis.

‘Zo wil ik mijn nieuwe jaar beginnen.’ Hij ontkurkt de fles zonder knal, zoals mensen doen die deftige, beschaafde etentjes geven.

We klinken en drinken.

‘Hoe ben je weggekomen?’

‘Jeanie had toch geen transfusie nodig, ze slaapt. Het ziekenhuis stuurde me naar huis, dus hier ben ik. Hoe was de film?’

‘Eenzaam.’

Hij knikt. We nemen nog een slokje. In de verte lopen de laatste bioscoopgangers langs, en de stille nacht strekt zich voor ons uit, met alleen een paar kerstkevers en het zachte klotsen van het water dat tegen de rand van de botanische tuinen fluistert. Ik snuif de geur van zijn shirt op. Mandarijnen en gember.

‘Dooien?’

‘Nee. Jij?’

‘Een paar.’ Hij schenkt onze glazen bij.

De zwarte humor voert me terug naar ons eigen universum. Ik heb Ross leren kennen op een conferentie over zorg voor de stervenden. Hij was gastspreker op het gebied van onverwachte sterfgevallen en omgaan met stress op de Spoedeisende Hulp. En hij was absoluut briljant. Zelfs zo’n schokkend moeilijk onderwerp behandelde hij met een brilje waarvan we allemaal een kick kregen. Dat is de typische paradox van Ross: hij geeft je een goed gevoel en breekt tegelijkertijd je hart. Altijd het middelpunt op feestjes.

Als we elkaar zien, kletsen we meestal uren met elkaar. Samen voeren we diepgaande discussies die variëren van grappige voorvallen tot hechtingen. Van subliem tot potsierlijk. Maar vanavond niet. Deze keer wil ik weten of dit jaar anders gaat worden. Voor hem, voor mij, voor Jeanie.

Hij gaat languit liggen, met zijn hoofd in mijn schoot. Ik bestuur hem bij het maanlicht. De volmaakte mond. De ogen die je doordringend aankijken. De intelligente uitdrukking. Hij steekt een arm omhoog en trekt zacht aan mijn haar, en ik buig me voorover en we kussen.

‘Gelukkig nieuwjaar,’ fluistert hij.

‘Gelukkig nieuwjaar,’ echo ik.

En zo wil ik de tijd doorbrengen. Samen, op deze ontspannen en tedere manier.

‘Wat is jouw goede voornemen?’ vraag ik hem.

‘Jij,’ zegt hij simpel.

Lees verder in *Het lied van mij en jou*.

Eerste druk april 2019

Oorspronkelijke titel *The Song of Us*

Originally published in Australia in 2017 by Hachette Australia Pty Ltd

This edition is published by arrangement with Hachette Australia Pty Ltd

Copyright © 2017 J.D. Barrett

The moral right of J.D. Barrett to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ineke van Bronswijk

Bron citaat pag. 44: Maya Angelou, Human Family. Uit: *I Shall Not Be Moved*, Random House, 1990. Vertaling citaat: Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4452 3

ISBN e-book 978 90 261 4453 0

NUR 302

[www.uitgeverijdefontein.nl](http://www.uitgeverijdefontein.nl)

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.